

[Christophersen.]

som helst i augustforliget? Hvad vil man gøre ved den kreditpolitiske situation? Hvad har man af bud på dette? Hvad vil man gøre for at hindre en omkostningsekspllosion 1. marts, som meget vel kan få en lang række andre forudsætninger for dette finanslovsforslag til at bryde sammen? Er der overhovedet noget bud på alt dette?

Man plejer til sidst at sige noget pænt, og jeg har overvejet meget, hvad jeg skulle sige. Jeg vil ikke sige, at vi vil behandle finanslovsforslaget efter fortjeneste, for det ville ikke være pænt, men det ville være sandt. Jeg vil heller ikke sige, at vi vil behandle det sagligt, for det vil vi naturligvis, men jeg kan ikke se, at det burde glæde finansministeren. Men jeg kan i sandhed sige, at vi vil ofre det al den opmærksomhed, det fortjener, og vi vil give finansministeren en mulighed for at vise, at han lader sig overbevise af gode argumenter. Hvis han vil være tilfreds med det, så vil vi også være det.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Augustforlig, decemberforlig og nu dette forslag til finanslov vil tilsammen slå bunden ud af flere hundrede tusinde lønmodtageres økonomi. Næste år skal de betale 10.400 kr. mere i skat pr. familie, end de gør i år, men de 10.400 kr. må de finde ved at skære ned på forbruget, fordi hver en krone, de ifølge augustforliget kan få i lønforhøjelse, bliver mere end spist op af de store prisstigninger, der venter os i det kommende finansår. Hvorfor vil man dog ikke forstå, at godt nok er forbruget her i landet for stort i forhold til vores produktion, men det er ikke lønmodtagernes forbrug, der er for stort, det er det offentlige, og det er altså dér, nedskæringerne skal foretages, og ikke i lønmodtagernes husholdningspenge?

Enhver i dette ting ved, at disse prisstigninger kommer, enhver ved, at vi pr. 1. marts sandsynligvis får udløst 2 dyrtidsportioner, at vi pr. 1. marts får virkningen af bortfaldet af den omkostningsdæmpende ydelse, at energiafgiften træder i kraft, at eventuelt overenskomstaftalte stigninger træder i kraft, og at der stadig venter os en prisstigningseffekt på grund af devalueringen osv. Prisstigningerne vil simpelt hen skylle ind over os til foråret, det vil give uro, det vil give ballade. Uden at være meteorolog kan jeg roligt spå, at vi får en særdeles varm periode forår, sommer og efterår.

Kan man da virkelig ikke se, at den politik,

man har ført igennem disse forlig, simpelt hen er at lægge livsfarlig gift for de kommende overenskomstforhandlinger? Det er nærmest skoleeksemplet på, hvordan man i hvert fald ikke skal gøre.

Ud over at man skal betale 10.400 kr. mere i skat og tåle store prisstigninger, ligger der endog en anden stor regning, nemlig det store underskud på statens budget. Ifølge budgetregørelsens side 19 er statens finansieringsbehov, som man udtrykker det, 16,6 mia. kr., eller svarende til omkring 13.300 kr. pr. familie. Finansministeren undlader klogeligt at nævne, hvordan dette finansieringsbehov skal dækkes, men ifølge pressen kan man ikke helt udelukke, at der venter os visse finanspolitiske stramminger, og når man kender socialdemokratiet, er der ikke tvivl om, at disse stramminger vil ske i form af yderligere skatteforhøjelser. I sandhed mørke udsigter for den i forvejen hård udpinte danske befolkning.

Nøglen til en fornuftig indkomstpølitik ligger i skattelettelser, finansieret ved besparelser på de offentlige budgetter. Det, der kræves, er, at vi gennemfører massive besparelser f. eks. på følgende områder: kulturen, u-landshjælp, sociale boligselskaber, Grønland, offentligt ansattes pensionsmæssige særfordele, universiteternes overflødigedshorn, den offentlige lønføring, rådhusene, indkomstskattens administrationsudgifter og en nedsættelse af antallet af offentligt ansatte til det niveau, vi f. eks. havde i 1968, da VKR-regeringen tiltrådte. Alene disse ting vil kunne give hvert ægtepar en skattelettelser på omkring 24.000 kr. om året.

Hvis ikke man sikrer lønmodtagernes real-løn, bliver resultatet simpelt hen kaos på arbejdsmarkedet. Jeg vil gerne gøre det helt klart: fremskridtspartiet tager afstand fra socialdemokratiets mani med ustandselig at forringe lønmodtagernes købekraft. Det er jo nærmest tragisk gang på gang at skulle erkende, at det socialdemokrati, der blev Danmarks største parti ved årti efter årti at kæmpe for den brede befolknings ve og vel, har udviklet sig til et parti, der næsten ikke bestiller andet end at ud-suge, udpine og genere den samme brede befolkning. Igennem restriktions- og formynderilovgivning indsnævrer man den danske befolknings rimelige frihedsrettigheder. Igennem stadig stigende skattetryk spiller man hasard med den velfærdsstat, man har været et halvt århundrede om at bygge op. Socialdemokratiet er desværre blevet et gammelt parti, der for